

ἀργά ἐν μέσῳ νυκτός καταλυπημένος, διότι δὲν εὔρον τὸν πατέρα μου.

«Ἦτο μία νύξ τοῦ φθινοπώρου σκοτεινή· ὁ ἄνεμος ἐμυκάτο καὶ ἐσφύριζε μεταξὺ τῶν δρυῶν, τῶν πεύκων καὶ τῶν βράχων· αἱ γλαυκὲς καὶ οἱ νυκτοκόρακες ἔκραζον φοβερώς. Ἐνδομύχως εἶχον τὴν προαίσθησιν, ὅτι ἔχασα τὸν πατέρα μου καὶ ἐφανταζόμην τὴν λύπην τῆς μητρός μου, ὅταν ᾔθελε μὲ ἶδει νὰ περυσιασθῶ μόνος εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, ῥίγος θανάσιμον μὲ κατέλαβε καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις φύλλου μὲ ἐξέπληττε· ἐσκεπτόμην δὲ καθ' ἑαυτόν. Ἰδοὺ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ δοκιμάζῃ ὁ ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ κακὴν συνείδησιν.»

— Παιδιά, λέγει τότε ὁ διδάσκαλος· θέλετε ἐπιθυμήσει νὰ περιπατήτε οὕτω ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, ζητοῦντες ματαίως τὸν πατέρα σας, καὶ μὴ ἀκούοντες ἐμὲ τὰς βροντὰς τῆς καταιγίδος καὶ τοὺς κρογμούς τῶν σαρκοδόρων ὀρνέων;

— «ὦ! ὄχι, ἐφώναξαν ταυτοχρόνως ὅλα τὰ παιδιά φρίττοντα.

Τὸ διηγούμενον παιδίον ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του. «Ἄλλοτε πάλιν, εἶπε, ἔκαμα τὸν ἴδιον δρόμον μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου. Εἶχομεν μεταβῆ εἰς τὴν πόλιν ν' ἀγοράσωμεν παντὸς εἶδους ὠραία δῶρα διὰ μικρὰν τινὰ πανήγυριν, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ μας ᾔθελε νὰ δώσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν μητέρα ἡμῶν· ἐπεστρέφομεν ἐπίσης ἀργὰ καὶ εἶχε καταλάβει ἡμᾶς ἡ νύξ, ἀλλ' ἦτο κατὰ τὴν ἀνοιξιν· ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ ὠραίος, ἡ φύσις ἦτο γαλήνιος καὶ πάντα τοῦ ἐβασίλευε τόσον βαθεῖα σιγή, ὥστε ἠκούομεν τὸν φλοίσβον τοῦ ρυακίου, τὸ ὅποιον ἔρρεε κατὰ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ· καὶ μακρὰν εἰς τὰ πέρα ἤντηχε τὸ ἄσμα τῶν ἀηδόνων, αἵτινες ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν ἡνθισμένων δένδρων.

Ἡ ἀδελφή μου καὶ ἐγὼ ἐβαδίζομεν κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τόσον εὐχαριστημένοι, ὥστε ἐτηροῦμεν σιωπὴν χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ὁμιλήσωμεν, ἵνα μὴ διακόψωμεν τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ᾔσθανόμεθα· καὶ ἰδοὺ συνηγήσαμεν τὸν πατέρα ἡμῶν, ὅστις ἤρχετο εἰς προὔπαντήσιν μας. Τότε εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ἰδοὺ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δοκιμάζει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἔπραξε τὸ ἀγαθόν.»

Ὁ νεανίας ἐσιώπησε· ὁ δὲ διδάσκαλος παρετήρησε τοὺς μαθητάς του φιλοστόργως.

Ἐπειτα ἀνέκραξαν ὅλοι ὁμοῦ.

«Ναί! θέλομεν νὰ γίνωμεν ἄνθρωποι τοῦ καλοῦ.»

Ὀλίγα μίλλια μακρὰν τῆς Ἀδελαΐδος εἰς τὴν Νότιον Αὐστραλίαν ἔζη γεωργός τις ὁ ὁποῖος ἔτρεφεν ἀγελάδας καὶ ἐπώλει τὸ γάλα καὶ τὸ βούτυρον αὐτῶν εἰς τοὺς γείτονας. Ἡμέραν τινὰ ἠγόρασε νέαν τινὰ ἀγελάδα, ἡ ὁποία τότε πρῶτον εἶχε γεννησῇ· ἡ σύζυγός του συνεθισμένη νὰ ἀμέλγῃ ἡ ἰδία τὰς ἀγελάδας, ᾔθελε νὰ ἀμέλξῃ καὶ αὐτὴν, βλέπουσα δὲ ὅτι ἦτο ἡμέρος ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι, οὐδεμίαν

ἔλαβε προφύλαξιν. Μόλις ὅμως ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπ' αὐτὴν καὶ ἡ ἀγελάς στρέψασα τὴν ἔρριψε χαμαὶ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν κτυπήσῃ, ὅτε μία ἐκ τῶν παλαιῶν ἀγελάδων ἔτρεξε πρὸς βοήθειάν της καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν νέαν ἀγελάδα τοιοῦτον κτύπημα, ὥς τε τὴν ἔρριψε μακρὰν τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ ἔπειτα ἐστάθη ὡς φύλαξ πρὸ τῆς κυρίας της, ἕως οὗ ἔφθασε βοήθεια!

Ἐν Καίρῳ ὑπάρχει σοφὸς ἰθαγενὴς, ὅστις ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἐξήγησιν τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, ὅπερ κατ' αὐτὰς ᾔσθάνθημεν.

«Πάντες γινώσκομεν, ὅτι οἱ δύο Ὀβελίσκοι, οἵτινες ἐδωρήθησαν ὁ μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ ὁ δὲ τῇ Ἀμερικῇ, ἐκόσμου ἄλλοτε τὸν ἱερὸν ἐν Ἡλιουπόλει ναὸν τοῦ Ἥλιου, ὅστις διὰ τῶν πατρικῶν ἀκτίνων τοῦ ἐθέρμαινε τὴν Αἴγυπτον. Ἐφ' ὅσον τὰ δύο ἐκεῖνα μνημεῖα ἴσταντο ὄρθια πρὸ τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ ζωογονοῦντος τὴν φύσιν Θεοῦ, ἡ Αἴγυπτος εἶχεν ἄριστον κλίμα. Μόλις ὁ Ἀλέξανδρος ἡ ἡ Κλεοπάτρα ἡ ὁ Αὐγούστος μετεκόμισαν τοὺς ὀβελίσκους εἰς Ἀλεξάνδρειαν, τὸ κλίμα μετεβλήθη, ἀλλ' οὐχὶ λίαν ἐπαισθητῶς. Εἰς τῶν δύο αὐτῶν ὀβελίσκων ἔπεσε τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ᾔθελε νὰ ἐκδικηθῇ ἐπὶ τῇ γενομένῃ αὐτῷ προσβολῇ. Ἐκτοτε παρετηρήθη μᾶλλον ἐπαισθητὴ μεταβολὴ τοῦ κλίματος· ἔφθασε τέλος ἡ κατηραμένη ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ μὲν τῶν ὀβελίσκων ἐδωρήθη τῇ Ἀγγλίᾳ, ὁ δὲ τῇ Ἀμερικῇ, καὶ τότε πλέον ὁ θεὸς Ἥλιος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, ἀπομακρύνεται δὲ διηνεκῶς ἀπ' ἡμῶν, μέχρις οὗ ὀλοτελῶς ἐγκαταλειφθῶμεν εἰς τὰς ἀκτῖνας μόνης τῆς Σελήνης.» Πόσον ποιητικὴ εἶναι ἡ ἐξήγησις αὕτη τοῦ φαινομένου!

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΘΕΟΣ

Τῷ Σ. κ. Ἰωάν. Μεσολῳρῷ, ὑφηγητῇ τῆς Θεολογίας

Ἀνθρώπε εἰς τὰς ἐκτάσεις τοῦ ἀπείρου ἀτενίζων,
Καὶ τὸν νοῦν σου εἰς ὀνείρων θείας πλάνας βαυκαλιζων,
Ποῖον θεωρεῖς; — Κε' ὅποταν εἰς τὴν φύσιν ἀτενίζεις,
Κε' ὅταν βλέπων τὰς ἐκτάσεις τοῦ οὐρανοῦ, μακρὸν δα-
[κρύξεις; —

Πανταχοῦ, θνητὲ, τί βλέπεις; — 'ς τῶν ἀστέρων τὴν
[κονίαν; —

— Εἰς αὐτὴν τὴν ποικιλίαν, εἰς αὐτὴν τὴν ἀρμονίαν
Τοῦ Δημιουργοῦ θαυμάζω
Πανταχοῦ ἐγὼ τὴν χεῖρα, καὶ πλανώμενος βεμβάζω.

Ὅταν σκότος νυκτός μαύρης χύνεται εἰς τὰς ἐκτάσεις
Καὶ βυθίζεσαι εἰς θείας καὶ μαγευτικὰς ἐκτάσεις,
Σ' τοὺς ἀστέρας ἀποβλέπων, οἵτινες ἐν ἀρμονίᾳ
Διαχέουσι τὸ φῶς των, ὡς πυρσοὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ,
Ποῖον θεωρῶν θαυμάζεις; Τοῦ Θεοῦ τὴν αἰωνίαν
Πανταχοῦ χεῖρα δὲν βλέπεις, καὶ ἀπέραντον σοφίαν;

— Καὶ ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα
Καὶ τὰ πάντα ἐξαγγέλλουσιν τὸν οὐράνιον Πατέρα.

Και εἰς τῆς νυκτός τὸ σκότος, κ' εἰς τὴν αἴγλην τῆς
[ἡμέρας,
Κ' εἰς τὴν γῆν, κ' εἰς τοὺς πλανήτας, τοὺς κομήτας,
[τοὺς ἀστέρας,
Κ' εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα, 'ς τὸ ἀπέραντον πεδῖον
Τοῦ ὠκεανοῦ, 'ς τὸ ἄνθος τὸ λεπτόν, κ' εἰς τὸ σπουδιόν,
Εἰς τὴν καλλονὴν ἀκόμη τῆς ἀθάνατος κοραΐδος,
Ἀγνοοῦσας τὴν κακίαν, στέρουμένης προσώπιδος,
Καὶ παντοῦ τὴν οὐρανίαν
Τοῦ Θεοῦ χεῖρα θαυμάζω, ἀναπέμπων εὐλογίαν.

Πάντα, εἶπα, με δεικνύουν τοῦ Θεοῦ τὴν αἰωνίαν
Χεῖρα, πάντα με δεικνύουν τὴν μεγάλην Του σοφίαν!
Τρέχε, ποταμὲ, κυλίω ἀργυρᾷ τὰ νάματά σου!
Σύντριβε εἰς τοὺς σκοπέλους, θάλασσα, τὰ κύματά σου!
Τρέχε, ρίαξ, εἰς τὴν ρίζαν τοῦ πλατάνου, διαχέων
Τὰ φλοισβίζοντά σου ρεῖθρα, καὶ τὸν ποιητὴν ἐμπνέων!
Πάντα, πάντα με ὑποῦσι,
Τοῦ Θεοῦ τὸ μεγαλεῖον πάντα, πάντα ἐξυμνοῦσι!

Μέλεπε, μέλεπε, Φιλομήλα, εἰς τοὺς κλάδους τᾶσματά σου!
Πέτα χρυσάλις ὠρία με τὰ ἐλαφρά πτερά σου!
Ἄνθη χύνει εὐωδίαν! ὦ! φωτίζετε φωστῆρες
Τούρναροί, οὓς ἔχουν πλάσει τοῦ Δημιουργοῦ αἱ χεῖρες!
Ὅλα χάριν τοῦ ἀνθρώπου ἐνεργεῖτε, ἐνεργεῖτε!
Ἀνθρώποι τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ σας θεωρεῖτε!

Θεωρεῖτε! Θεωρεῖτε!
Τὸν Οὐράνιον Πατέρα, τὸν Θεὸν δοξολογεῖτε!
Πειραϊεύς. Π. Κ. Ἀποστολίδης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Αἱ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης ἀγγέλλουσιν
ὅτι ἀπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ Γάρφιλντ, ἐθνικὸς ἔρα-
νος ἔλαβεν, ἀπενεγκὼν περὶ τὰ 4,800,000 φρ. ἄτινα
μεταβαλλόμενα εἰς ἐθνικὰ χρεώγραφα θέλουσι δοθῇ
ὑπὸ ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς τῇ χήρᾳ τοῦ προέδρου.

* * * Ἐν τῷ πανεπιστημίῳ καὶ εἰς τὰ ἑτέρα ἀνώ-
τερα ἐκπαιδευτήρια τῆς Πετροπόλεως φοιτῶσι, κατὰ
τὸ ἐνεστὸς ἔτος, 980 γυναῖκες, ἐξ ὧν 521 σπουδά-
ζουσι φυσικὴν καὶ μαθηματικὰ καὶ 417 φιλολογίαν.
Ἐκ τῶν γυναικῶν τούτων 610 ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρι-
στοκρατικὴν τάξιν καὶ 776 προσέβουσι τὸ ὀρθόδοξον
δόγμα.

* * * Τὸ σέλιον θεωρεῖται ὡς θρεπτικὴ καὶ καθα-
ρικὴ τροφή. Ὁ τρώγων σέλινα καὶ πίνων τὸν ζωμὸν
αὐτῶν, ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ρευματισμοὺς καὶ
πολλὰς ἄλλας ἀσθενείας.

* * * Παρετήρησέ τις τὸ ἐξῆς περὶ Κυριακῆς. Ἡ Ἑλ-
βετία, ἡ Σκωτία, ἡ Ἀγγλία καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πο-
λιτεῖαι, αἱ χώραι αἱ τηροῦσαι τὴν Κυριακὴν, ἀποτε-
λοῦσιν ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν γεωγραφικὸν χάρτην ἀ-
σφαλῶς διοικουμένων χωρῶν.

* * * Τῇ 21 Σεπτεμβρίου περὶ τὴν 10 μετὰ με-
σημβρίαν ἔπεσε πλησίον τῆς πόλεως Σπρίγκφιλντ εἰς
τὴν Ἀμερικὴν καιομένη σφαῖρα με βοὴν βοκκέττας
καὶ με λάμψιν ἡλεκτρικοῦ φωτός. Ὁ ξηρὸς χόρτος

διὰ μιᾶς ἡμέρας καὶ ἔφθασε μέχρι ἐνλίαν τινῶν οἰ-
κιῶν πρὶν προθάσῃ νὰ τὸν σβέσωσι.

* * * Ἡ περιουσία τοῦ δουκὸς τῆς Οὐεσμινστέρης ἀ-
νέρχεται εἰς 18, ἑκατομ. λίτρ. στερλ., αἱτίνες ἀπο-
φέρουσι κατ' ἔτος εἰσὸδήμα 800,000 λίτρ. στερ.
τουτέστι 20 ἑκατομ. φρ. ὥστε τὸ εἰσόδημα τοῦ δουκὸς
ἀνέρχεται εἰς ἐν ἡμῶν ἑκατομ. φρ. καθ' ἑκάστον μῆνα,
50,000 φρ. καθ' ἑκάστην ἡμέραν, 2,250 φρ. καθ' ἑ-
κάστην ὥραν καὶ 26 φρ. καθ' ἑκάστον λεπτόν.

* * * Ἡ «Ἐφημερίς τῶν σιδηροδρόμων τῆς Γερμα-
νίας» ἀναφέρει, ὅτι ἐν Καλλιφρόνιᾳ ὑπάρχει σιδηρό-
δρομος μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του. Ὁ σιδηρόδρομος
οὗτος διέρχεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς μεγάλων δένδρων, ὧν
αἱ ρίζαι βαθύως εἰσχωροῦσιν εἰς τὸ ἔδαφος ἐπ' αὐτῶν
δ' ὀλισθαίνει τάχιστα συρίζουσα ἡ ἀμαρτωλοποιχία πρὸς
μεγίστην ἐκπληξιν καὶ τρόμον ἐνὶ ὄψει τοῦ ὁδοιπόρου.
Ὁ ἐναέριος οὗτος σιδηρόδρομος καίται ἀκριβῶς ἐν τῇ
κορυφῇ τῆς Σονύρας παρὰ τὴν ἀκτὴν. Εἰς τὸ μέρος
τοῦτο ἡ γριμὴ τοῦ σιδηροδρόμου τέμνει βαθύαν χα-
ράδραν, ἐν ᾗ ὑπῆρχε δάσος μεγάλων δένδρων, ὧν
τῶν δένδρων τούτων ἡ κορυφὴ ἀπεκόπη κατὰ τὸ αὐ-
τὸ ὕψος καὶ τὰ κολοσθεύοντα οὕτω δένδρα σχηματί-
ζουσι γιγαντιαίας στήλας ἐπὶ τῶν στηλῶν τούτων ἐ-
τέθησαν αἱ σιδηρεῖς ῥάβδοι καὶ κατεσκευάσθη ἡ γραμ-
μὴ, τὰ βαρύτερα δὲ βαγόνια διέρχονται ἀρόπως διὰ
τῆς παραδόξου ταύτης γεφύρας.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Γιὰ νᾶδρης ἡ Καυτοσίτικα ποῦ καίται κ' ἡ Γαλλία,
Ποῦ καίται ἡ Ἀνδρίτσηνα ἢ ἡ Ὠκεανία
Καὶ κάθε μέρος ἐπὶ γῆς, σ' ἐμένα θὰ προστρέξης.
Πλὴν μὴ μοῦ κόψης τὸ λαμβ, στὸ λέω νὰ προσέξης.
Διότι ἄλλας γίνομαι ἀμέσως, νῆ τὸν Λάτα!
Καὶ ἐν α' μοῦ πρόσθεσες;... με ἔκαμες Σαλάτα!..
Ἀλλοίμονο! τί ἔκαμες; δὲν μένω πλέον τάλας,
Ἀποῦ με ἀνακάτωσες σὰ ρίγανι με ἄλας.
Τώρα λοιπὸν Σάλα καὶ μιά, σὰς τῶφερα στὴ μύτη!
Κι' ἀποῦ ἔμαι κι' ὄνομα θεοῦ, σὲ κάνω σὲ προφήτη.
Δ. Ρ.

Λύσις Γρίφου 4.

Ἐργάτης πονηρίας μεγάλης ἢ μικρᾶς
παρέχει συνεπείας εἰς ἐαυτὸν πικρᾶς.

* Ἐλυσαν αὐτὸν ἡ Δεσποινὴς Ἀρτεμὶς Οἰκονομίδου, Ἀλέξ.
Χαρβαλιᾶς (Κωνσταντινουπόλεως), Δ. Ρωμαῖδης, Κλεο-
πάτρα Ν. Νικοκλέους, Ἀσπασία Ντίνου, Ὀλυμπιάς Βω-
τυρᾶ, Γ. Χ. Χέλμης (Ἀθηνῶν), Γεώργ. Α. Χριστοδούλου
(Σμύρνης), R. Birnbach (Ὀλλανδίας), Ι. Κ. Τζάθας
(Ἰδρας) Ι. Δ. Βαρβέρης (Ὀλτένιτσα).

ΒΑΦΗ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ. — Νεώτατον εἶδος Ἀμερι-
κανικῆς ΒΑΦΗΣ ἐκομίσθη κατ' εὐθείαν ἐξ Ἀμερικῆς
καὶ πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τὸ κατὰ τὴν
ὁδὸν Βουλῆς ἀριθ. 29 Τυπογραφεῖον τῆς «Ἀθηναίδος».

Ἄνευ τῆς διὰ ψήκτρας προστριβῆς (χωρὶς βοῦρ-
ταισμα) καὶ δι' ἀπλῆς ἐπαλείψεως με σπάγγον ἐν
ἐκάστῳ δοχείῳ περιεχόμενον, ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ τὰ ὑπο-
δήματα στιλοῦνται. Τιμὴ ἐκάστης φιάλης λεπτὰ 80.